

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַאֲרָא

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה.
- ב. שַׁבָּת בּוֹ תִּשְׁוֹב.
- ג. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ד. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ה. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ו. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ז. סְפִירוֹי הַזֹּהַר, סְפִירוֹי מִיְחָדִים מְלָקָטִים מְכַל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ח. סְפִיר מִדָּהִים בְּהַמְשָׁכִים מְשֻׁנֵּי בַּעֲלֵי תִּשְׁוֹבָה בְּעִיר קְרָאָא.
- ט. מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ.
- י. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וַיֵּרָאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁית וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וּלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הָרֶשֶׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

תַּנְשְׂרֵי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

[hazohar.com@gmail.com](mailto: hazohar.com@gmail.com)

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ה..... אור הזהר המִּחְלֵק
- ז..... הסִכָּמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשָּׁה)
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מַחֲבֵר וְרַמ"א
- י..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב
- טו..... זֶהר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים
- יז..... הַשַּׁבַּת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- יט..... מִצְוֹת מִלָּה כְּהַלְכָתָהּ
- כג..... סְפוּרֵי הַזֶּהר
- כה..... מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ
- כט..... אֲגָרוֹת הַזֶּהר

מורא מקדש לר' ייבי סבא

המדבר בבית הכנסת דברי חול אין לו חלק באלקי ישראל מצות אנכי ה' אלוקיך, מי שרוצה לקיים ולקבל עול מלכותו ברוך הוא, לא ידבר בבית הכנסת כמו שכתוב בזוהר תרומה (דף קל"א:): ומאן דמשתעי בבי כנישתא במילין דחול [ומי שמשוחח בבית הכנסת בדברי חול], ווי ליה דאחזי פרודא, [אוי לו שמראה פירוד], ווי ליה דגרע מהימנותא, [אוי לו שגורע האמונה], ווי ליה דלית חולקא באלהא דישראל, [אוי לו שאין לו חלק באלוקי ישראל], דאחזי דהא לית אלהא ולא אשתכח תמן [ולית לה חולקא בה], [שמראה שהרי אין לו אלוקי, ולא נמצא שם, (ואין לו חלק בו)], ולא דחיל מנה, [ולא ירא ממנו], דאנהיג קלנא בתקונא עלאה דלעלא [ונוהג קלון בתיקון העליון שלמעלה], וכו'.

שיחות חולין באמצע התפלה

מעשה נורא

לרבים השואלים לספר להם מעשה נורא שראיתי ושמעתי וזהו העובדא: בימי השואה בחורף שנת תש"ד כשהייתי ביחד עם חבורת אנשים ליד תחנת הרכבת בעיר ראחוב, נגשה אלינו אשה אחת אלמונית ואמרה לנו: יהודים אתם יודעים למה אתם סובלים כל כך הרבה? מפני שאתם מדברים שיחות חולין באמצע התפלה ואתם מסדרים כל עסקיכם בבית הכנסת. עד כאן היו דבריה ובתוך שניות ספורות נעלמה ואף אחד לא ידע מי היא ומאין באה ולהיכן הלכה.

חתמתי שמי במוצאי שבת קודש פרשת וישב כ"ד כסלו שנת חמשת אלפים תשל"ה לבריאת העולם. יהודה חיים נויץ רחוב ברסלב 19 - בני-ברק

הרוצה לחזור בתשובה, או להחזיר אחרים בתשובה, יאמר תפלה זו ארבעים יום רצופים בסוף ברכת השיבנו אבינו:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּחֲתוֹר
חֲתִירָה מִתַּחַת כֶּסֶּא כְבוֹדְךָ לְהַחְזִיר בְּתִשְׁבָּה
שְׁלִימָה כָּל פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל וּבְכָלֶם תַּחֲזִירֵנִי וְאֵת [פְּלוֹנִי בֶן
פְּלוֹנִי] בְּתִשְׁבָּה לְפָנֶיךָ, כִּי יִמְנָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים,
בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַרוֹצֵה בְּתִשְׁבָּה.

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000
ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

וּבְרַעֲיָא מְהִימָנָא קְדִישָׁא (פְּרַשְׁתָּ נָשָׂא דָּף קַכְד): כִּכְר הִבִּיא וְאָמַר דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל
לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקִין בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי,
וּבִתְקוּנָנִים (דָּף מ') אֵיתָא: וּבִדְרָא בְּתָרָאֵי בְּסוֹף יוֹמִיא בְּגִינִיה וּקְרֵאתָם דְּרוּר
בְּאַרְץ וְכו'.

וְהִנֵּה בַּעַת כְּזֹאת שְׁעַת צָרָה הִיא לִיעֻקֵּב בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵינִיּוֹת בְּרַחֲבֵי אֶרֶץ
הַקֹּדֶשׁ תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן, וּבִתְפּוּצוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצוֹת פְּזוּרָנוּ, עֵינֵינוּ נִשְׁוֹאוֹת לְאַבְנֵינוּ
שְׁבִשְׁמִים שִׁיתְעוּרְרוּ רַחֲמָיו עַל שְׂאֲרֵית פְּלִיטָתָנוּ, וְשׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל יִשְׁמֹר שְׂאֲרֵית
יִשְׂרָאֵל וְכו', וְשִׁנְזִכָּה לְרָאוֹת בְּקִרּוֹב בְּהַתְגַּלּוּת כְּבוֹד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ עַל עַמּוֹ אֶרְצוּ
וּנְחַלְתּוּ וּבְכָל הָעוֹלָם וּבִישׁוּעַת הַשֵּׁם בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ וּבְרַחֲמֵים גְּדוֹלִים
יִקְבְּצֵנוּ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאֶרֶץ לְאַרְצֵנוּ.

דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד הוּא לְהִנָּהִיג כְּנֻזְכָּר לְעֵיל, וְהוּא כְּתָרִיס בְּפָנֵי הַפְּרַעֲנִיּוֹת וּלְבַטֵּל
גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְכו' וּלְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע קֹדֶשׁ עַל עַם הַקֹּדֶשׁ, וְאַשְׁרֵי הַמְקִימִים כֵּן בְּכָל
יוֹם.

... לֵכֵן מִן הָרָאוּי שִׁיֵּהָא הַזֶּהר הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה בְּכָל בֵּיתֵי יִשְׂרָאֵל, לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא
בוֹ שִׁיבִין כָּל מַלְאָ וְיִזְכּוּ לְלַמֵּד כְּנֻזְכָּר לְעֵיל בְּקִדְשָׁה וּבִבְטָהְרָה וּבִדְחִילוֹ וּבְרַחֲמֵימוֹ,
בְּסִיעָתָא דְשְׁמַיָּא.

וְזִכּוֹת הַתְנָא הָאֱלֹקִי הַרְשֵׁב"י שִׁילְמָדוֹ תוֹרָתוֹ בְּטָהְרָה, בּוֹדָאֵי תַעֲמֹד לָנוּ וּלְכָל
יִשְׂרָאֵל לְהוֹשִׁיעַ בְּכָלֹל וּבְפֶרֶט שִׁנְזִכָּה בְּקִרּוֹב לְרָאוֹת פִּישׁוּעָתָן שְׁמִחָתָן וּנְחֻמָּתָן
שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדִק בְּרַחֲמֵים גְּדוֹלִים בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן, וּמְלָאָה
הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת ה' כַּמִּים לֵים מְכַסִּים, בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן

(הַסְפָּמַת הַגְּאוּנִים הַצְדִּיקִים חֲבָרֵי בֵית דִּין צְדִק הַעֲדָה הַחֲרָדִית תַּשְׁס"ב, הֶרֶב יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב פִּישֹׁר
זָכָר צְדִיק לְבָרְכָה, הֶרֶב מְאִיר בְּרַאנְדְסְדָרְפֶּער זָכָר צְדִיק לְבָרְכָה, הֶרֶב מֹשֶׁה הַלְפֶּרְשְׁטָאם זָכָר
צְדִיק לְבָרְכָה, הֶרֶב בְּנִימִין רַאבִּינְאוֹוִיטֶשׁ זָכָר צְדִיק לְבָרְכָה, הֶרֶב יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה דוּשִׁינְסְקִיא זָכָר
צְדִיק לְבָרְכָה. וְלְהַבְדִּיל בֵּין חַיִּים לְחַיִּים: הֶרֶב מֹשֶׁה שְׁטֵרֶנְבוּךְ שְׁלִיט"א, הֶרֶב אֲבָרָהם יִצְחָק אוֹלְמָן
שְׁלִיט"א - לְסַפֵּר הַזֶּהר עִם פְּרוּשׁ מְתוּק מְדַבֵּשׁ לְהַגְאוֹן הַצְדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דְּנִיָּאל פְּרִישׁ זָכָר צְדִיק
לְבָרְכָה)

עֲלֶה בְּדַעְתּוֹ לְהוֹסִיף מִהַדוּרָה חֲדָשָׁה עַל פִּי בִקְשַׁת רַבִּים מֵאַחֲיָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְהַדְפִּים הַסֵּפֶר הַזֶּה בְּנִקּוּד מְלֵא, כְּנוֹדֵעַ גָּדֹל הַתּוֹעֵלֶת בְּזֶה לְאֵלּוּ הָאוֹמְרִים הַזֶּה הַקָּדוֹשׁ הַמְּסֻגָּל לְטִהָרַת הַנִּשְׁמָה, וְאִינָם יוֹדְעִים לְקִרּוֹת בְּלֹא נִקּוּד.

וּכְבֹּר בַּדּוֹרוֹת שְׁלֹפְנֵינוּ נִדְפַס הַזֶּה הַקָּדוֹשׁ כְּמָה פְּעָמִים עִם נִקּוּד בְּדִפּוּסֵי לִיּוּרְנוֹ וּלְהִלָּאָה, וּכְבֹּר הַסְכִּימוּ גַם הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָרַב מֹשֶׁה אֲרִיָּה פֶּרִי־נֶד זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא גֵּאֹבֵד פֹּה עִיר הַקֹּדֶשׁ, וְיִבְדֹּל לְחַיִּים טוֹבִים, הַגָּאוֹן רַבִּי אַבְרָהָם דָּוִד הוֹרּוּוֹיץ חֵבֶר הַבֵּית דִּין צֶדֶק דְּפָה עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַּיִם, עַל הַדְּפֻסַּת הַתְּקוּנֵי זֶה בְּנִקּוּד מְלֵא.

וְעַל כֵּן לְפַעֲלָא טַבָּא אַמִּינָא יִשָּׁר, וְהַעוֹסְקִים בּוֹ יִזְכּוּ לְשְׁלוֹמִים כְּמִי נִהָר, וּכְפָרֵט בְּדוּרְנוֹ שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל זְקוּקִים לְרַחֲמֵי שְׁמַיִם מְרַבִּים, וּכְבֹּר הַבְּטַחְנוּ שְׁעֵסֶק הַזֶּה הַקָּדוֹשׁ מְסֻגָּל לְדוֹר אַחֲרוֹן כְּדַבְּרֵי הָרַעְיָא מְהִימְנָא (פֶּרֶשֶׁת נֶשֶׁא קַכְד): כִּי בְּזִכּוֹת זֶה דָּא יִפְקוֹן מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי אֱמֹן.

וּזְכוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי הַרְשָׁב"י שְׁיִלְמָדוֹ תוֹרָתוֹ בְּטִהָרָה, בּוֹדָאי תַעֲמֹד לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל לְהוֹשִׁיעַ בְּכָלֵל וּבְפָרֵט שְׁנֹזְזָה בְּקִרּוּב לְרֹאוֹת בְּגֻאֲלָתָן וּישׁוּעָתָן וּנְחֻמָּתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבִיאַת גּוֹאֵל צֶדֶק בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים, וּמְלָאָה הָאָרֶץ יְדָעָה כְּמִים לַיָּם מִכֶּסֶם בְּמִהָרָה בְּיָמֵינוּ אֱמֹן.

(הַסְכַּמַּת הַגָּאוֹנִים הַצַּדִּיקִים חֲבֵרֵי בֵּית דִּין צֶדֶק הָעֵדָה הַתְּרוּדִית תַּשְׁסֵּד: הָרַב יִצְחָק טוֹבִיָּה וְיִיס גֵּאֹב"ד יְרוּשָׁלַּיִם שְׁלִיט"א, הָרַב מֹשֶׁה שְׁטֵרֶנְבוּךְ רֵאב"ד יְרוּשָׁלַּיִם שְׁלִיט"א. וּלְהַבְדִּיל בֵּין חַיִּים לְחַיִּים: הָרַב מֵאִיר בְּרֵאנְדֶסְטָדְרֶפֶר זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה, הָרַב מֹשֶׁה הַלְפֶּרְשְׁטַאם זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה - לְסִפּוֹר הַזֶּה עִם פֶּרוֹשׁ מְתוּק מְדֻבָּשׁ לְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּקַבֵּל רַבִּי דִּנְיָאֵל פֶּרִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה)

הַרְשָׁב"י קִבֵּעַ:
בְּסִפְרֵי הַזֶּה יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִזֵּה הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשָּׁר)

כ"ז השרי תשל"ד

כבוד מוהר"ר שלום יודא גראס נ"י.

ספרך היקר - נפש ישעי' - בא לידי לפני איזה ימים, ונהנתי ממנו עצה ותושי' וקניתי בכסף מלא. ישר חילי' לאורייתא! ולהרבות קדושה בישראל (כי הרמב"ם הלא הציג הל' מאכלות אסורות בס' קדושה. וכן הרמב"ן בפ"י עה"ת ריש קדושים, (בהשיגו על רש"י) מקשר את המ"ע של קדושים תהי' עם תאוות היתר, ומכ"ש לתאוות איסור. בעניני אכילה. (ומקרא מלא דיבר הכתוב, כי עם קדוש אתה וגו' לא תאכל כל תועבה). אך נפשי בשאלתי, להשיב לי בבירור ובמוקדם (כי דעתי נשמעת פה לרבים, בעניני INGREDIENTS של מאכלים וממתקים וכו'), ונא ונא להשיב תשובה ברורה ומפורטת. דו"ש, מכבדו ומוקירו.

יעקב זילבערמאן

חזקי' פייבל ראזענבערג מלפנים אבדק"ק דעברעצין רב דקהל אגודת אזוב

בס"ד ב' בהעלותך י"ג סיון תשל"ד לפ"ק.

שוכט"ס להמערכת קונטרסי מדריך הכשרות דעיר רבתי נ"י.

הקונטרס ב' מחדשי אייר סיון הנשלח אלי בא לידי ובעיוני בו עלו במצודתי ובדעתי הערות אחדות על הענינים המובאים בו - אך אין עת האסף פה. וגם קשה עלי מלאכת הכתיבה וד' יחזקני ואיה"ש אבוא בדברי בזמן היותר מוכשר. רצופה לשורות אלו הנני שולח 4\$ דמי חתימה לשנה. בד"ש ובכל חותמי ברכות.

חזקי' פייבל ראזענבערג

מלפנים אבדק"ק דעברעצין רב דקהל אגודת אזוב ברוקלין נ"י.

יצחק אייזיק אייכענשטיין

ב"ה, ד' שלח, התשל"ד

שלו' רב לאוהבי תוה"ק המתעסקים בחולין על טהרת הקודש וכו' ועד הכשרות עליהם יחי'.

הגיעני קונטרס מדריך הכשרות ועברתי עליו בשום לב. ואמרתי יהי ה' עמכם ובכל אשר תפנו תצליחו. הגם שהענין מקושר בנסיונות אשר לא תוכלו לשער בהתחלתו וצריכים לסייעתא דשמיא להחזיק מעמד ומצב, מלחמה ממש פנים ואחור. אמנם

מובטחני... שלא יחת ולא יסוג אחור מכל דוחק ולוחץ וחפץ ד' בידכם יצליח. ר"פ דמי חתימה, ואחתום בכל חותמי ברכות והוקרה רבה לכל העוסקים באמונה.
ה"ק יצחק אייזיק אייכענשטיין
אב"ד ור"מ קיוויאשד, רב דקהל יראים עטרת צבי פארעסט הילס נ.י.

נחום מרדכי פערלאוו

יום ה' פ' בהעלותך ט"ז סיון תשל"ד.

אל כבוד חברי ועד הכשרות

צרופה כאן המחאה תמורת חוברתכם "המדריך" לעניני כשרות ואמינא לפועלי אמת שתהי' פעולתכם אמת וחפץ ה' בידכם יצליח. להיות לתלפיות שהכל יפנו אליכם לעזור להם בשאלות וספקות במיני ההזנה החדשים המצויים בימינו. וישר חיליכם ברוב עוז ושלום.

ידידכם

נחום מרדכי פערלאוו

באאמו"ר הגה"ק האי"ש זללה"ה מנאוואמינסק

הישיבה מנייטרא ב"ה

ד' לס' מה טובו אהליך יעקב תשל"ד לפ"ק.

היום קבלתי המדריך השני והנני שולח רצוף ש"ק על סך \$4 ויהי נועם ה' עליכם להרבות קדושה וטהרה בישראל בפרט בדברים הנוגעים אל אכילת האדם שהוא יסוד קדושת האדם כמבואר בסה"ק וכל עמל האדם לפיהו.

זכות זיכוי הרבים יעמוד לכם ולכל העוסקים בה באמונה כעתירת דו"ש באהבה.

ה"ק שלו' משה הלוי אונגאר

הישיבה מנייטרא, ראש ישיבה

יעקב ישראל ישרון מייזליש

בס"ד, יום ה' במדבר תשל"ד לפ"ק

שלו וכט"ס

הנה הגיע אלי חוברת הראשון של מדריך הכשרות ונהנתי מאוד ובפרט שהוא ענין נחוץ מאוד וב"ה שקבלו עליהם הרבנים שליט"א ואברכים לעסוק בענין הנ"ל. ומעוניין אני לקבל המדריך כל השנה. ע"כ בבקשה מכם שתורשום את שמי ג"כ בין המקבלים. רצוף פה תמצאו טשעק של סך ארבעה דולר כפי הנכתב במדריך הראשון. ותודה רבה למפרע.

ברגשי כבוד

יעקב ישראל ישרון מייזליש

תפלה לזמן השוכבים

על פי החיד"א וצוק"ל זינ"א בספרו "יוסף בסדר"

[שואל] שאל איש אחד שהיה רוצה להתענות שוכבים, ונראה כי לא יכול, כי יש לו חולאים, גם שיבה ונקה בו, ולכן בעצמו צער מה יעשה לחסון נפשו. ואמרתי לו דבמציאות זה לעת זקנה ובסובלי חולאים, יש לו תקנה לפדות כל יום תענית כממון, ואף על גב דמדברי מורי זקני הרב חסד לאברהם זכרוננו לברכה (מענין ד' נהר מ"ה) ובש"ת נאמן שמואל מבאר דהפודה תענית יכול לפדותו בשערי קסת מלך מקום נראה בעיני שיתן על כל תענית ד' גראסיאם כמטבע טוסקאנה, שהוא דבר חשוב קצת וסדרתו לא שיתפלה בכל יום תפלה זו:

רבונו של עולם. בושתי מאד בחרפה וכלימה על כל חטאתי עונותי ופשעי, ובפרט על אשר פגמתי באות ברית קודש בהרהורים רעים, עד אשר הונו בעון חולתי ובחטאי יחמותי הסטרא אחרא, נקרא נקראתי כמה פעמים, אוי לי, אהה עלי. וברוב רחמיה הודעתי על ידי עבדיה לתקון נפשינו על צו"ם מזה, במספר ומפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם, להתענות ארבעים יום בזמן הזה במספר ארבעה יודין דשם ע"ב (יכוון במחשבה: יוד הי ויו הי). וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תיקון זה בכל לב, אף אין בי כח וכשל כחי להתענות תעניות ארבעים יום רצופים. ולכן אני מפריש היום ארבעה פרוטות כסף לצדקה, כי כן יסדו עבדיה לפדות בכסף כל תענית. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו, שתעלה עלי כאלו התעניות היום, ותהיה חשובה הצדקה שאני נותן בעבור התענית, כאלו התענית, ומיעוט מזוני יהיה במקום מיעוט חלבי. ואתה בטובה תמלא כל השמות שפגמתי בהם בזרע לבטלה או בקרי, ותוציא לאור כל ניצוצות הקדושה אשר נתפארו על ידי בין הקליפות, חיל בלע וניקאנו (יכוון במחשבה: חבו) מבטנו יורישנו אל. ותחזיר כל ניצוצות הקדושה למקום קדוש למען רחמיה. עשה למען שמה, עשה למען ימינה, עשה למען תורתה, עשה למען קדושתה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

התפלה והצדקה מספרו של המקביל רבי חיים יוסף דוד אזולאי וצוק"ל זינ"א מספרו יוסף בסדר, על מצלת נתינת הצדקה פתקון לפנים הברית ובכלל, נתן לראות בספר התניא (ראה בהרחבה ספר שעורים בספר התניא). על פי התפלה הנ"ל נראה כי יש לתת לקפת הצדקה בבית 4 שקלים בכל יום חול לאחר אמירת התפלה הנ"ל (ועדין לאומרה בבקר לפני תפילת שחרית). בזמן השוכבים.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הג"א במשלי (ב, יד), מכאן גודל הזכות שיש למנחי תריסר ומוכיח את חברו, אם שמעו, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לזכות ממנו את חלק הגיהנום שלו. [ראה בספר שבט מוסר, גב הישר, ר"ח, ועוד, שעקר התקון לבצע תשובה לזכות את הרבים].

הדעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה..." - עתה הכל בידך - אתה יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד וזה"כ בכל יום. וכל הלומד שעה וזה"כ בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה נוסבים, לכל ימי חיי, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בנתינתה יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 מיליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. וביותר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא כאלף, ועוד פנידע כל עשרה ביה שכינה נקרא, אתה מקפיל כל מנין יהודים כאלף. תגיע ל' 6 מיליון ו' 400 מיליון שנה תורה. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מזה בנדיבות!!! [למקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הווה העולמי"].

שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּבָה

לקוט מִסְפָּר שְׁכָר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי פֶעֶל שֵׁם טוֹב

הַחַיִּיב לַהֲדַרִּיךְ אֶת בְּנֵי לַתּוֹרָה וִירַאת שָׁמַיִם

ובספר מרפא לשון (להגאון רבי רפאל מהאמבורג זצ"ל, עמוד רס"ח) כתב שכל איש מישראל מחויב להדריך את בניו לתורה וליראת ה', שיהיה יראת ה' קודמת לחכמתו, בפרט בימים הקדושים האלה שלא יעכבו אותו מלעשות תשובה, כמו שהבאתי לעיל בשם הרמב"ם, שהוא אחד מן הדברים המעכבין את התשובה, ולכן יוכיח את בניו ואת ביתו שישובו מדרכם הרעה אשר דרכו בה כל השנה, עכ"ל.

לאחר מאה ועשרים שנה שואלים לאדם, מדוע לא הוכיח את קרוביו, ובשבילם יענש.

ואמר מרן החפץ חיים זצ"ל (מוכא בספר שיחות החפץ חיים, ס"ק ע) בזה הלשון: כל אחד צריך לחזק ולהוכיח את קרוביו ומיודעיו אם הם רפין בקיום המצוות, וכן מי שיש לו קרובים באמריקא הרפים בקיום המצוות, צריך לכתוב לו זאת: אחי, לא לעולם אחיה, ולאחר מאה שנים כשאגיע לעולם העליון בודאי ישאלוני מדוע לא הוכחתי את קרובי, ואקבל עונש בשבילך. לפיכך אני מזהיר אותך, עכ"ל.

ובאגרת המוסר להגאון רבי ישראל מסאלאנט זצ"ל, כתב בזה הלשון: לזאת ישים האדם אל לבו לזכות את הרבים לעוררם להתבוננות היראה והמוסר, כי עיני האדם פקוחות על אחרים לדעת ולהכיר חסרונותיהם וכי נצרכים המה למוסר למרבה, כן יחזיק בכל עוז בלימוד המוסר למען ישוטטו בו רבים ותרבה יראת ה', וזכות הרבים תהיה תלויה בו, וממילא לאט לאט לימוד המוסר ידריכהו בנתיב הצדק, והיא רפואה גשמית וגם רוחנית, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו.

על ידי לימוד עניני שכר ועונש יכניע החומר

כתב רבינו הקדוש רבי חיים ויטאל זי"ע בספרו שער הקדושה אשר צריך כל אדם להתבונן ביראת העונש, וסגולה לזה ללמוד אלו הענינים המדברים מעונשים הגדולים אשר מענישים בעולם העליון, אשר אין קץ וגבול ליסורים הללו, למען לידע כי אית דין ודיין ואין העולם הפקר חס ושלום, וכן הזהירו אותנו בזה רבותינו תלמידי הבעש"ט הק' זי"ע בספריהם, ועל ידי ידיעת הפרטים של שכר ועונש יוכל להכניע החומר, כמאמר רז"ל (ברכות דף ה' ע"א) אם נצחו מוטב ואם לאו יזכור לו יום המיתה, והוא סגולה גם כן להכנעת כל התאוות וכל המידות רעות.

שמואל השקול כמשה ואהרן, גם כן פחד מיום המיתה

בשער הקדושה להרב הקדוש רבי חיים ויטאל (חלק א' שער ו' ד"ה ועתה נתקן תרופה כוללת וכו') **כתב**:

ישים יראת ה' על פניו, לא תמוש מנגד עיניו יראת יום המיתה והכנסת הקבר עד ירקב תרווד רקב אחד, בהפך בשרו למאכל תולעים, ודין חבוט הקבר, ודינה של גיהנם, ויום הדין הגדול לכל באי העולם, כי אפילו שמואל השקול כמשה ואהרן (ראה מדב"ר פי"ח, ח. תנחומא קרח ח'. זהר בראשית דף כ"א ע"ב. ועוד. וראה ברכות דף ל"א ע"ב. ר"ה דף כ"ה ריש ע"ב). **נתיירא ממנו** (ראה ויק"ר (פכ"ו, ז) שהי' שמואל סבור שהוא יום הדין ונתיירא כו'). (ועד"ז בתנחומא אמור ב'). עד כאן לשונו.

לא ימוש מעיניך יום המיתה ויום הקבר ויום הדין

עוד שם (בחלק ב' שער ב'), וזה לשונו: לעולם אל יליזו מעיניך יום המיתה ויום הקבר ויום הדין הגדול, כאלו אתה רואה אותן, וכאלו אתה עומד בו, וכאלו אתה נכנס לדין, הרי שלא יעלה על לבך דברי הרהורים של חטא שכל איבריך מעידין בך, ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא (אבות סוף פרק ד'), עד כאן לשונו.

עונש הגיהנם חמור יותר ממה שהאדם חושב

והא לך לשונו הקדוש של בעל פלא יועץ (אות ו'): יראה לאו מילתא זוטרתי היא, כי בה תלוי השמירה מכל דבר רע. וידוע דאית יראה ואית יראה: האחת נקרא יראה חיצונה, שירא מעונשים בעולם הזה ובעולם הבא, כי רבים מכאובים לרשע ותוכחות על עון, עד כדי שאין אדם יכול לשער בדעתו הרעה הגדולה אשר נפש הרשע סובלת בעולם הבא, עד כדי שאמרו (רמב"ן, שער הגמול) שאם יהיו לאדם יסורין בחייו כיסורין של איוב, אינו כטיפה מן הים נגד צער יום המיתה, וכל צער יום המיתה אינו כטיפה מן הים נגד יסורי עולם הבא, שנותנים כח ברשעים לסבלם, ועוברי בעמק הבכה מעין ישיתוהו (תהלים סד, ז) ופירשו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין י"ט ע"א) שמורידין נהרי נחלי דמעה. הנה כי כן צריך האדם בעודנו באבו לחוס על נפשו ולהיות מחשב שכר עבירה כנגד הפסידה, ויאמין באמונה שלימה, שאין הקדוש ברוך הוא ותן ואינו מוותר אפילו דקה מן הדקה.

הערות

י. ובספר ליקוטי תורה וש"ס מהרי"א ספר דברים בהקדמה מביא סיפור נפלא, איך שפעם אחת בא הרב הקדוש רבינו רבי זושא זללה"ה אצל הרב הקדוש רבינו רבי שמעלקא מניקלשבורג זללה"ה, וביקש ממנו שילמוד עמו. השיב לו הרב הגאון רבי ר' שמעלקא אם אתם תלמדו עמי חכמות הנסתרות אני אלמוד עמכם נגלות התורה, ואמר לו כן, ושאל אותו רבי ר' שמעלקא איזה לימוד הוא רוצה, השיב לו רבי ר' זושא כדרכו בקודש בענותנותו, זושא הוא עם הארץ גדול וצריך ללמוד משניות ויפרש לו כל תיבה בלשון אשכנז, והתחילו ללמוד מסכת ברכות ופירש לו תיבה הראשונה מאימתי (פון ווען) קוראין את שמע וכו' והפיל עצמו הרב הקדוש רבי ר' זושא לארץ באימה ופחד גדול, ואמר להרב הקדוש רבי ר' שמעלקא מנין אתם יודעים שתיבת מאימתי פירושו "פון ווען", דילמא פירושו "פאר פארכט", פירוש מאימת השם יתברך צריך לקרות קריאת שמע. אמר אמר לו הרב הקדוש רבי ר' שמעלקא, למדו אתם לעצמכם כמו שאתם רוצים, עד כאן לשונו.

ובספר אהל מועד כתב בשם הרב הקדוש מרוזין זצ"ל, לפי שבפרשה ראשונה הוא עול מלכות שמים שפיר החיוב "בכל מאודך", אבל פרשה שניה הוא עול מצות ולא שייך בכל מאודכם, כי מצוה היא עד שליש במצוה, והמבזבז אל יבזבז יותר מחומש וכו' עכ"ל.

מזמור לזוהר

קדם מעלצת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זוהר השבת"

מוהר"ר יהושע לייב

וזוגתו דלית פיין שיחיו

בזכותם יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זוהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28.000 שנה תורה [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר" ו"ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליהם שיזכו להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

לעילוי נשמת אביו

מוהר"ר יוסף בן הלל ע"ה

נפטר י"ג תשרי שנת 1976

ת. נ. צ. ב. ה.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכו כל משפחתו וכל עם ישראל לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, אמן כן יהי רצון.

זֶהָר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְרַת הַשָּׁבֶת וְיָמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

הַכָּנָה וְכוּנַת הַקּוּרָא

וְאִתּוֹ שְׁקוּרָא בַּתּוֹרָה, יְשִׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְאוֹתָם דְּבָרִים, וְכִי הוּא שְׁלִיחַ רַבּוֹנוֹ בְּסִדּוּרָם שֶׁל הַדְּבָרִים הַלְלוּ לַהֲשִׁמִּיעַ לְכָל הָעָם, שֶׁהָרִי הוּא עוֹמֵד כְּדִגְמָה עֲלִיוֹנָה. מִשּׁוֹם כֵּךְ, מִי שְׁעוּלָה לְקֹרָא בַּתּוֹרָה, יְסַדֵּר אוֹתָם דְּבָרִים בְּרֹאשׁוֹנָה בְּבֵיתוֹ, וְאִם לֹא, לֹא יִקְרָא בַּתּוֹרָה. מִנֵּינ לָנוּ? מֵאוֹתוֹ דְּבוּר, שְׁטָרִם יִשְׁמִיעַ תּוֹרָה לְעַם הַקְּדוֹשׁ, מֶה כְּתוּב? (אִיּוֹב כח) אֲזִי רָאִה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חִקְרָה. וְאַחֲרֵי כֵךְ, וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יִרְאֶת ה' הִיא חֻכְמָה וְגו'.

מְקוֹם הַפְּסָקָת בַּפְּרָשָׁה

אֲסוּר לוֹ לְמִי שְׁקוּרָא בַּתּוֹרָה לְהַפְּסִיק בַּפְּרָשָׁה אוֹ אֶפְלוּ דְּבַר אֶחָד, אֲלֵא רַק בְּמְקוֹם שֶׁהַפְּסִיק מִשֶּׁה אֶת הַפְּרָשָׁה לְעַם הַקְּדוֹשׁ - יַפְּסִיק, וְלֹא יַפְּסִיק דְּבָרֵי פְּרִשְׁתַּת שַׁבָּת זֶה בַּפְּרִשְׁתַּת שַׁבָּת אַחֲרָת.

הַכָּנָה וְכוּנַת הַקּוּרָא

וְהָיָה דְּקֹאֲרִי בְּאוּרִייתָא, יְשׁוּי לְבִיָּה וְרַעוּתִיָּה לְאִינּוֹן מְלִין, וְכִי אִיהוּ שְׁלִיחָא דְּמֵאֲרִיָּה, בְּסִדּוּרָא דְּהַנִּי מְלִין, לְמִשְׁמַע לְכָל עַמָּא, דְּהָא אִיהוּ קֹאֲרִים בְּדוּגְמָא עֲלָאָה. בְּנִין כֵּךְ, מֵאֵן דְּסָלִיק לְמִקְרִי בְּאוּרִייתָא, יְסַדֵּר אִינּוֹן מְלִין בְּקִדְמִיתָא בְּבֵיתִיָּה, וְאִי לֹא, לֹא יִקְרִי בְּאוּרִייתָא, מִנְּלָן מִהֵהוּא דְּבוּר, עַד לֹא יִשְׁמַע אוּרִייתָא לְעַמָּא קִדְיִשָּׁא מֶה כְּתִיב, (אִיּוֹב כח) אֲזִי רָאִה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חִקְרָה, וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יִרְאֶת יי' הִיא חֻכְמָה וְגו'.

מְקוֹם הַפְּסָקָת בַּפְּרָשָׁה

אֲסוּר לִיָּה לְמֵאֵן דְּקֹאֲרִי בְּאוּרִייתָא לְמַפְסֵק פְּרִשְׁתָּא, אוֹ אֶפְלוּ מִלָּה חֲדָא, אֲלֵא בְּאַתֵּר דְּפִסֵּק מִשֶּׁה פְּרִשְׁתָּא לְעַמָּא קִדְיִשָּׁא, יַפְּסִיק. וְלֹא יַפְּסִיק מְלִין דְּפְרִשְׁתָּא דְּשַׁבָּתָא דָּא, בַּפְּרִשְׁתָּא דְּשַׁבָּתָא אַחֲרָא.

הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתַּעֲטָרוֹת לִפְנֵי הַקֶּבֶה

רָזָא דָּא, בְּשַׁעְתָּא דַּאיִפְסִיקוּ פְּרִשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד אַתְעַטְרָא וְקִימָא קַמִּי קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא. כִּיּוֹן דַּאשְׁלִימוּ לְמַפְסַק הָנִי פְּרִשְׁיִין דְּכָל שְׁתָּא, אַתְעַטְרוּ קַמִּיהָ קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְאַמְרִי אֲנָא מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי, (ס"א מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי) וְאַנָּא מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי. (מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי). פְּלוֹנִי וְאַנָּא מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי. (מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי).

הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתַּעֲטָרוֹת לִפְנֵי הַקֶּבֶה

הַסּוּד הַזֶּה, בְּשַׁעְתָּא שְׁהַפְסִיקוּ פְּרִשְׁיִין, כָּל אַחַת וְאַחַת מִתַּעֲטָרָת וְעוֹמְדָת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיּוֹן שְׁהַשְׁלִימוּ לְהַפְסִיק לְכָל הַשָּׁנָה אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת הַלָּלוּ, הַתַּעֲטְרוּ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי (מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי), וְאַנִּי מִשְׁבַּת מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי (מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי), וְאַנִּי מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי (מַצְבוּרָא פְּלוֹנִי).

מִנֵּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל

פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה

בְּחַהֲיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב מְכֻנָּא, וְלַחֲמִשִּׁין וְתַלְתָּ רַתִּיבִין קִדְּשִׁין דְּתַחֲתוֹת יְדִיהָ, דַּאֲתַמְנֹן בְּשִׁמוּשָׁא דְּאוֹרִייתָא, וְכָל רַתִּיבָא וְרַתִּיבָא מִנֵּי יְלִיהָ, לְהָאִי רַתִּיבָא עַל פְּרִשְׁתָּא פְּלִנְיָא, דְּבִשְׁבַת פְּלוֹנִי. וְרַתִּיבָא פְּלוֹנִי, עַל פְּרִשְׁתָּא פְּלִנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוֹנִי. וְכָל חַד וְחַד, מְשִׁמּוּשָׁא לְאוֹרִייתָא, דְּחַהֲוָא שְׁבַת דִּילִיָּה. וְאַסִּיר לָן לְעֶרְבָא אֱלִין בְּאֱלִין, וְלֹא לְאַעְלָא רַתִּיבָא בְּרַתִּיבָא דְּחַבְרִיָּה, אֲפִילוּ כְּמֵלָא נִימָא. וְאַפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה, אוֹ אֲפִילוּ בְּאַת חַד, אֱלֹא כָּל חַד וְחַד, בְּמָה דְּפִסִּיק לֹון קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וּבְמָה דְּכִנִּי לֹון בְּאִינֹון פְּרִשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד עַל מַטְרִיָּה.

מִנֵּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל

פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה

בְּאוֹתָהּ שַׁעָה קוֹרָא לְיוֹפִיא"ל מְמָנָה הַגְּדוֹל, וְלַחֲמִשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מְרַכְּבוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁתַּחַת יָדוֹ שְׁהַתַּמְנוּ לְשִׁמוּשָׁה שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל מְרַכְּבָה וּמְרַכְּבָה מִנָּה אוֹתָהּ אֶת הַמְּרַכְּבָה הַזֶּה עַל פְּרָשָׁה פְּלוֹנִית שְׁבִשְׁבַת פְּלוֹנִית, וּמְרַכְּבָה פְּלוֹנִית עַל פְּרָשָׁה פְּלוֹנִית שֶׁל שַׁבַּת פְּלוֹנִית. וְכָל אַחַת וְאַחַת מְשִׁמֶשֶׁת אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבַּת שְׁלָה, וְאַסּוּר לָנוּ לְעֶרֶב אֱלֹה בְּאֱלֹה, וְלֹא לְהַכְנִיס מְרַכְּבָה לְמְרַכְּבַת חֲבֵרְתָּהּ אֲפִילוּ כְּמֵלָא נִימָה, וְאַפִּילוּ בְּתִבָּה אַחַת אוֹ אֲפִילוּ בְּאוֹת אַחַת. אֱלֹא כָּל אַחַת וְאַחַת כְּפִי שְׁפִסִּיק לָהֶן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִמוֹ שְׁמִנָּה אוֹתָן בְּאוֹתָן פְּרִשְׁיִין, כָּל אַחַת וְאַחַת עַל מְשִׁמְרָתָהּ.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קל. לא נתתי לך השבת אלא לטובתך, אתה מקדש את השבת במאכל ומשקה וכסות נקי ומהנה את נפשך ואני נותן לך שכר (מדרש רבה דברים פ"ג).
קלא. ר' עקיבא היה יושב ובוכה בשבת אמרו לי תלמידיו למדתנו רבינו וקראת לשבת ענג, אמר להם זהו ענג שלי (מדרש מובא בשיבולי הלקט סימן כ"א).
קלב. השבתות נתנו לישראל לאכילה ושתיה ולעסק בדברי תורה (ירושלמי שבת פט"ו).

קלג. תלמידי חכמים היגעים בתורה כל ימות השבוע בשבת הם באים ומתענגים, והפועלים העוסקים במלאכתן כל ימות השבת בשבת הם באים ומתעסקים בתורה (פסיקתא דרב כהנא פרק כ"ג).
קלד. ישכים אדם וישנה בשבת וילך לבית הכנסת ובית המדרש ויקרא בתורה וישנה בנביאים ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישתה (תנא דבי אליהו רבה פרק א).

עוד לקוטים יקרים בהנ"ל ובמעלת קדשת השבת

קלה. והשומר שבת ומתנהג בו בקדשת מחשבה ודבור ומעשה הוא מפתח גדול לקנות קדשה לימות החל ולהתגדל בהם בקדשת מחשבה דבור ומעשה בנך (פלא יועץ ערך שבת).

קלו. תקון הגוף נמצא בשבת בשני פנים, האחד, שינוח האדם בשביעית ימיו ובזה יתמיד בריאותו, והשנית שיום השבת הוא סבה לזרז האדם במלאכתו בשאר ימי המעשה שאם לא ידמה האדם קץ לעמלו יקוץ בו ויעשה פעלתו בעצלה ובכאב לב, אבל כשידמה שמנוחתו קרובה יפעל בזריזות ויקל הטרח מעליו, לפי שכח הדמיון פועל מאד באדם, וכאשר ידמה העמל שינוח ביום השבת והוא קרוב שימצא בלבו מנוחה כל ימי השבוע, ולכן נקרא השבוע גם כן שבת לפי הזמן הקצוב בו למנוחה והוא כלשון בני אדם, וכן ימצא עצמו אחר המנוחה כאלו לא עמל ויתאנה למלאכתו ויעשנה בזריזות, וכן יתמיד כל ימי חייו (צידה לדרך לתלמיד ר"י בן הרא"ש).

קלז. הַשָּׁבֶת קֹדֶשׁ נֹתַנָּת חַיִּים רוּחָנִיִּים לְכָל הַשָּׁבוּעַ (ר"ח שעה"ק פ"ב, אוהב ישראל פרשת שמות ד"ה וירא, אגרא דכלה פרשת ויחי ד"ה ויהי ימי, ובת עין ריש פרשת דברים, ופלא יועץ ערך שבת).

קלח. שָׁכַר שַׁבָּת גַּם בְּהָאֵי עֲלָמָא אֵיכָא (עין שבת קי"ט, עשירים שבשאר ארצות וכו', ובכתבי האריז"ל שער הפסוקים בלקוטים בסופו, דראשי תבות ביומו תתן שכרו הוא שב"ת, ומובא בנחל קדומים פרשת תצא להחיד"א ז"ל).

קלט. שַׁבָּת קֹדֶשׁ הוּא זְמַן תְּשׁוּבָה (סידורו של שבת שורש א, וכן בסה"ק דברי אמת להגה"ק מלובלין זי"ע פרשת מטות בשם רבו המגיד זצ"ל).

קמ. שְׁמִירַת שַׁבָּת כְּהִלְכָתוֹ גּוֹרֶמֶת שְׁהֶקֶב"ה יִמְלֵא מַשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם הַכְּפֻרִים (הרה"ק מהרמ"מ מרימענעוו זצ"ל מובא בספר ולאשר אמר אות ז').

קמא. הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת סָגְלָה נֶשְׁכַּח תְּלַמּוּדוֹ (מטה אהרן מובא בספר באר שלמה ח"א ערך ש' אות י').

קמב. כָּחוּ שֶׁל הַצְּדִיקִים לְבַטֵּל גְּזֵרוֹת הַקֶּב"ה נִמְשָׁךְ מִשְׁמִירַת שַׁבָּת כְּרָאוּי (אור לשמים פרשת שופטים ד"ה על פי בשם רבו הגה"ק מלובלין זי"ע).

קמג. הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּהִלְכָתוֹ נִקְרָא צְדִיק יְסוּד עוֹלָם (אור החיים הקדוש על הכתוב ויברך אלקים).

קמד. בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים שְׁשׁוּמְרִים מְצוֹת שְׁמִירַת שַׁבָּת כְּהִלְכָתוֹ עַל צֵד הַיּוֹתֵר טוֹב יִהְיֶה גִּנוּן וְהַצִּיל שְׂאֵרִית יִשְׂרָאֵל, עכ"ל (אוהב ישראל פרשת תשא).

קמה. הַמִּשְׁחִיתִים אֲשֶׁר הִשְׁרָה עָלֵיו לֹא יִגְרְשׁוּ מֵעַלְיוּ עַד יִקְיִם מְצוֹת בְּאוֹתָם אֵיבָרִים שְׁחָטָא בָּהֶם וְאוֹתָן הַמִּלְאָכִים יִגְרְשׁוּ אֶת כָּח הַטְּמָאָה מֵעַלְיוּ וְזֶה אֵי אֲפֹשֶׁר אֲלֵא עַל יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבָּת כְּהִלְכָתוֹ, וְכֵן כָּתַב בְּסֵפֶר יְסוּד הַתְּשׁוּבָה, עכ"ל (במנחת שבת סימן ע"ב אות ג' בשם דרך חכמה).

הַמִּשְׁךְ הַלְכוֹת מִיָּלָה

ט. הפריעה תהיה דוקא בצפרניים כן כתב הרמב"ם והסמ"ג והאור זרוע ומבואר בכמה מדרשי חז"ל. ואל תשגיח על החכמים בעיניהם לבטל שום מנהג ישראל כי כולם יסודתם בהררי קודש^ט.

י. הערלה כלולה מב' קליפות שהם עשיו וישמעאל ועל כן צריכין חתוך ופריעה בראשונה צריכין לחתוך הערלה לגמרי וקליפות ישמעאל הוא קליפת נוגה ואין שייך אצלו חבלה^י.

יא. בערלה לבדו יש ג' קליפין זה על זה וצריך לאבד אותם אבל הפריעה אין צריך לחתוך ולאבד אלא להפריש "ושתכלול בבשר" יא.

יב. ומי עמד בסוד ד' וה' אמר לחתוך עור הערלה וציוה ב"הלכה למשה מסיני" לפרוע את הקרום הרך ושאין צריך לחתוך את הקרום הזה אלא לפרעו^{יב}.

יג. הרמב"ם כתב דפורעין בצפורן ומקורו באגדה וצריך לומר דזה מדרבנן דומיא דלהסתכל בהן בהבדלה יג.

יד. קרא דחרבות צורים על הטפת דם ברית נאמרה והפריעה היתה בצפורן באמת וזה ברורי^{יד}.

טו. אופן קיום הפריעה על ידי צפורן מפורסם ומקובל בכל ישראל ודאי שכן קבלנו ממשה רבינו והמשנה משנה קבלת משה רבנו^{טו}.

הערות

ט. זוכר הברית סימן י"א אות ט"ז.

י. מהרה"צ ר' נחמן זצ"ל בספר ברית שלום.

יא. רבינו הגר"א ז"ל מוילנא הגהות על תיקוני זוהר תיקון ל"ז.

יב. מהר"ם שיק זצ"ל שאלות ותשובות יו"ד סימן רמ"ה.

יג. הגר"א וסרמן זצ"ל, קובץ שיעורים יבמות ס"ד אות ח'.

יד. הגר"צ חיות סימן ס'.

טו. שאלות ותשובות בנין ציון סימן פ"ה הגר"י אטלינגר זצ"ל.

- טז.** חלילה לנו לשנות מנהגינו וצריך לפרוע דוקא בצפרנים^{טז}.
- יז.** המול ימול ב' מילות ערלה שצריכין להסיר לגמרי וזה חיתוך ויש פריעה שצריך לפרוע ולהכניע הרע אל הטוב^{יז}.
- יח.** הערלה הוא הקליפה וצריך לכרות אותה ולתת אותה בעפר אמנם הערלה השניה דקה מסוד צפרניים והקליפה הזאת נשארת שמה כענין רשע מכתיר צדיק^{יח}.
- יט.** במילה יש שתי ענינים החיתוך בכלי והפריעה ביד וכו' הם זרע ישראל שהם בפריעה ביד בו ימשול בישמעאל^{יט}.
- כ.** טעם המצוה שנצטוונו לחתוך העור העב שהוא מג' קליפות וצריך כריתה וביטול לגמרי והעור הד' אשר הוא מצרנית בין הקדושה להקליפה נצטוונו לפרוע ולהטותו אל העטרה^כ.
- כא.** ציוותה התורה לחתוך עור העב ואחר שנגמר החיתוך יעשה הפריעה בצפרניו ויש שגם הפריעה אין עושין על ידי הצפרנים אלא על ידי איזה מכונה שעושה הפריעה ודאי מילתא דתמיהה הוא ואין לנו לחדש חדשות כאלה ונהיה כאבותינו ובמדינותינו לא שמענו זה^{כא}.
- כב.** אחיזת החיצונים יותר בצפרניים ולכן יבא הקליפה בעצמה שהוא הצפורן ויקרע הערלה לבטל כוחה וחלילה לשנות מנהגינו לפרוע דוקא בשני צפרניים^{כב}.
- כג.** כבר אסרו גדולי עולם לפרוע במספריים והוא גורם אריכות זמן וצער להילד ובצפרניים הוא נעשה^{כג}.
- כד.** יש לומר דאיצטריך לחרבות צורים משום דבגדולים אי אפשר בצפורן והפריעה כשרה אף בכלי היכא דאי אפשר בצפורן. ממילא היכא דאפשר בצפורן אין הפריעה כשרה בכלי^{כד}.

הערות

- טז.** כורת הברית הל' מילה סימן רס"ד.
- יז.** הגה"ק בעל שפת אמת פרשת תצא תרנ"ו.
- יח.** בית הלוי ב"י פ"ג.
- יט.** קדושת לוי פרשת לך לך.
- כ.** דרך פקודיך מערכת מילה חלק המחשבה אות י'.
- כא.** ערוך השלחן יו"ד סימן רס"ד סעי' ט"ז.
- כב.** יעב"ץ בסוד ענין הצפורן מלא וצפורן חסר.
- כג.** הגה"ק אדמו"ר ממונקאשט זצ"ל, אות שלום סימן ר"ס ס"ג אות ט'.
- כד.** הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל שאלות ותשובות אחיעזר ח"ג סימן ס"ה ודלא כהמטעים בפ"י

כה. פורעין שכתב הרמב"ם הוא קריעה בצפורן דוקא והלכה למשה מסיני ואם לא קרע לא קיים המצוה ונסתר בזה מנהגי סאלוניקי^{יה}.

כו. בדין מצוות פריעה בלי קריעה בצפרניים חלילה לשום מוהל לשנות מקבלה שבידינו ורואה אני בזה פריצותא יתירה ואם בזדון יעשה וודאי על הבי"ד להעבירו מאומנותו^{יו}.

כז. המתחדשים לעשות פריעה בכלי ולא בצפרניים כמבואר ברמב"ם וטור שו"ע והפוסקים ד"ז כבר מחו להו על קדקדם בספר בנין ציון^{יו}.

כח. החותך עור הפריעה עם עור הערלה בשבת יש בו משום חובל בשבת^{יה}.

כט. בענין החדשות אשר נעשה על ידי מוהל אחד לחתוך שני העורות ביחד ואין צריך לעשות הפריעה בצפורן פשוט דעשיית פריעה צריך להיות דוקא בצפרניים והוא בקבלה לנו מאבותינו עד משה רבנו ע"ה כמו שיש לנו קבלה מה היא אתרוג וחושש אני (בהמוהל) אם הוא מנפשות עמלק ימ"ש ולדעתי יהי מתרה אותם שאם יוסיפו לעשות ככה שיפסלו לעדות כמו המכה איש ישראל^{כט}.

ל. אסור בכל אופן לשנות מצות מילה וחס ושלום לבטל מצות פריעה בצפורן^ל.

לא. הגר"ש עהרענפעלד זצ"ל גאב"ד מאטערסדארף זצ"ל לא רצה להיות סנדק במקום שמוהל לא עשה פריעה בצפרניים.

לב. וודאי שאסור לשנות אפילו כלשהו וכל שכן שלא לחתוך עור הפריעה ויש בזה משום חובל^{לא}.

לג. החותך עור הפריעה עם הערלה בבת אחת ביטל מצוות פריעה ואם הוא בשבת חייב כרת^{לג}.

הערות

כה. מהר"י דאנציג שאלות ותשובות מהרי"ד יו"ד סימן י"ט.

כו. שאלות ותשובות אור המאיר סימן נ"ח, הגר"ם שפירא זצ"ל מלובלין.

כז. שאלות ותשובות חלקת יעקב ח"ג סימן פ"א.

כח. שאלות ותשובות עמק הלכה הרה"ג בוימפל.

כט. הגה"ק מוהר"י גרינוואלד גאב"ד דק"ק ערוגת הכושם שאלות ותשובות מגדלות מרקחים סימן פ"א.

ל. הגאון הק' ציס"ע מרן רבי ישראל אלתר אדמו"ר מגור זצ"ל.

לא. הגה"ק מוהר"י אדמו"ר מפאפא זצ"ל.

לב. הגר"י יודלביץ זצ"ל שאלות ותשובות בית אב חמישאה סימן רע"ו רע"ז.

לד. מוהל שמבטל קבלת ומסורת אבותינו במצות מילה פריעה ומציצה מעבירין אותו^ג.

לה. החותך עור הפריעה עם עור הערלה ואינו עושה פריעה בצפורן הוא הפקרות גדול ומי התיר להם לשנות מצות מילה המקבול ונהוג בכל ישראל^ד.

לו. וואו איז דערהערט געווארן חס ושלום צו משנה זיין וואו מען איז מקובל צו מאלען פון דורי דורות הישמע כזאת אין שום צד היתר לזה^ה.

לז. חס ושלום לשנות ולחתוך עור הפריעה ולבטל פריעה בצפרניים ופשוט מאד החותך עור הפריעה חייב משום חובל ובשבת חייב סקילה ואין לספק בזה כלל וחס ושלום לשנות אפילו כלשהו^ו.

לח. מצוות מילה לחתוך הערלה קודם ואחר כך לפרוע הקרום התחתון בצפורן דוקא והחותך ב' עורות ביטל מצוות פריעה והמוהל חייב משום חובל ובשבת חייב כרת^ז.

לט. על דרך המתחדשים שהמציאו לעשות מילה ופריעה בדרך חדש פשוט אצלי כביעתא בכיתחא דאסור לשנות מן הדין צורת המצוה כפי שנמסרו מפי משה בדור דור וכל המשנה קרוב לומר דלא יצא שאפילו מן התורה לא קיים המצוה כיון דשינה מצורת המצוה אינו חותך בסכין ואחר כך פורעין בידים על ידי צפרניים^ח.

הערות

ג. שאלות ותשובות לבושי מרדכי הגרמ"מ אפשטיין מסלבודקה.

ד. הגה"ק כקש"ת מוהר"י קנייבסקי שליט"א מסטייפעלע.

ה. הגאון הגדול ר' אליעזר ש"ך שליט"א ראש ישיבת פונב"ז.

ו. הגאון הגדול רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א מפוסקי הדור בירושלים.

ז. הגאון הגדול רבי מנשה קליין שליט"א מפוסקי הדור שאלות ותשובות משנה הלכות

ט"ו חלקים. ועיין עוד באריכות בספרו מל ולא פרע.

ח. הגאון הגדול רבי שמואל וואזנער שליט"א מפוסקי הדור שאלות ותשובות שבט הלוי יו"ד סימן קל"ב.

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

יושב קצ"ע"א

אָרְךְ יָמִים בְּיָמֵינוּ בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד

בֹּא רֵאָה מַה כְּתוּב, (משלי ג) אָרְךְ יָמִים בְּיָמֵינוּ בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אָרְךְ יָמִים בְּיָמֵינוּ - מִי שֶׁהוֹלֵךְ לִימִין הַתּוֹרָה, אָרְךְ שֶׁל חַיִּים הוּא לְעוֹלָם הַבָּא, שְׂזוּכָה שֶׁם לְכָבוֹד הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא כָבוֹד וְכֶתֶר לְהִתְעַסֵּר עַל הַכֹּל, שֶׁכֶּתֶר הַתּוֹרָה הוּא בְּעוֹלָם הַהוּא. בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד - בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂאָף עַל גֵּב שְׂאִינוֹ מִתְעַסֵּק בָּהּ לְשִׁמְהָ, זֹכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעֶשֶׂר וְכָבוֹד.

שְׁהִי רַבִּי חַיִּיא, כְּאֶשֶׁר בֹּא מִשָּׁם לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, קָרָא בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁהָיוּ כְּנִיּוֹ מְאִירִים כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, וְכִשְׁהָיוּ עוֹמְדִים לְכְנִיּוֹ כָּל אוֹתָם שֶׁעָסְקוּ בַּתּוֹרָה, הָיָה אוֹמֵר: זֶה הַשְּׂתִדְלָל בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ, וְזֶה לֹא הַשְּׂתִדְלָל לְשִׁמְהָ. וְהָיָה מִתְפַּלֵּל עַל אוֹתוֹ שֶׁמִּתְעַסֵּק לְשִׁמְהָ, שֶׁכֵּן יִהְיֶה תָּמִיד וְיִזְכָּה לְעוֹלָם הַבָּא. וּמִתְפַּלֵּל עַל אוֹתוֹ שֶׁלֹּא הִתְעַסֵּק לְשִׁמְהָ, שֶׁיִּבְא לְהִתְעַסֵּק בָּהּ לְשִׁמְהָ וְיִזְכָּה לְחַיֵּי עוֹלָם.

יוֹם אֶחָד רָאָה תַלְמִיד אֶחָד שֶׁהָיָה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּכְנִיּוֹ מוֹרִיקִים. אָמַר,

תָּא חַזִּי, מַה כְּתִיב, (משלי ג) אָרְךְ יָמִים בְּיָמֵינוּ בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד. אָרְךְ יָמִים בְּיָמֵינוּ, מֵאֵן דְּאִזִּיל לִימֵינוּ דְּאוֹרֵינוּתָא, אֲרָכָא דְחַיִּין אִיהוּ לְעִלְמָא דְאַתִּי. דְּזָכִי תַמָּן לִיקְרָא דְאוֹרֵינוּתָא, דְּאִיהוּ יִקְרָא וְכִתְרָא, לְאַתְעֵטְרָא עַל כָּלָא. דְּכִתְרָא דְאוֹרֵינוּתָא בְּהוּא עִלְמָא אִיהוּ. בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד, בְּהָאֵי עִלְמָא, דְּאָף עַל גֵּב דְּלֹא אִתְעַסֵּק בָּהּ לְשִׁמְהָ, זָכִי בְּהָאֵי עִלְמָא בְּעוֹנֵתָא וְיִקְרָא.

דְּהָא רַבִּי חַיִּיא כֵּד אֶתָּא מִהֶתֶם לְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, קָרָא בְּאוֹרֵינוּתָא, עַד דְּהוּוּ אֲנָפּוּי נְהִירִין כְּשִׁמְשָׁא. וְכֵד הוּוּ קִיִּימִין קַמֵּיהּ כָּל אִינוּן דְּלַעָאן בְּאוֹרֵינוּתָא. הָוָה אָמַר, דָּא אֲשִׁתְּדַל בְּאוֹרֵינוּתָא לְשִׁמְהָ, וְדָא לֹא אֲשִׁתְּדַל לְשִׁמְהָ, וְהָוָה צִלִּי עַל הַהוּא דְּאִתְעַסֵּק לְשִׁמְהָ, דְּלִיהוּ הָכִי תְדִיר, וְיִזְכִּי לְעִלְמָא דְאַתִּי. וְצִלִּי עַל הַהוּא דְּלֹא אִתְעַסֵּק בָּהּ לְשִׁמְהָ, דְּיִיטִי לְאַתְעַסְקָא בָּהּ לְשִׁמְהָ, וְיִזְכִּי לְחַיֵּי עִלְמָא.

יוֹמָא חַד, חָמָא חַד תַּלְמִיד דְּהָוָה לְעִי בְּאוֹרֵינוּתָא, וְאֲנָפּוּי מוֹרִיקָן. אָמַר,

וְדָאֵי מְהֵרָה בְּחֻטָּאָה אִיהוּ דְנָא.
אֶחָד לִיה לְקַמִּיָּה, וְאִמְשִׁיךְ עָלֶיהָ
בְּמַלְיָן דְּאוּרִייתָא, עַד דְּאִתְיִישֵׁב
רוּחִיה בְּגוּיָה. מִן הֵהוּא יוֹמָא
וְלֵהֲלָאָה, שְׁנֵי עַל רוּחִיה, דְּלֹא יִרְדֹּף
בְּתַר אֵינוֹן הֲרַהוּרִין בִּישִׁין, וְיִשְׁתַּדֵּל
בְּאוּרִייתָא לְשִׁמָּה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּד חָמִי בַר נֶשֶׁ
דְּהֲרַהוּרִין בִּישִׁין אֲתֵין לְגַבִּיהָ,
יִתְעַסֵּק בְּאוּרִייתָא, וְכִדִּין יִתְעַבְּרוֹן
מִנִּיהָ. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, כִּד הֵהוּא
סְטָרָא בִישָׁא אֲתִי לְמַכְתִּי לִיה לְבַר
נֶשֶׁ, יְהֵא מְשִׁיךְ לִיה לְגַבִּי אוּרִייתָא,
וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ.

תָּא חֲזִי, דְּהָא תַּנִּינִן, דְּכִד הָאֵי
סְטָרָא בִישָׁא קִיִּמָּא קַמִּיה דְּקִדְשָׁא
בְּרִין הוּא לְאַסְטָאָה עַל עֲלָמָא בְּגִין
עוֹבְדִין בִּישִׁין. קִדְשָׁא בְּרִין הוּא חֹס
עַל עֲלָמָא, וְיִהִיב עֵיטָא לְבָנִי נָשָׂא,
לְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהָ. וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה
עֲלֵיהוֹן וְלֹא עַל עוֹבְדֵיהוֹן, וּמֵאִי
אִיהוּ עֵיטָא, לְאַשְׁתַּדֵּלָא בְּאוּרִייתָא,
וְאַשְׁתַּזְבּוּ מִנִּיהָ. מְנַלָּן, דְּכַתִּיב, (מְשֻׁלִּי
ו) כִּי יֵרַם מִצְוָה וְתוֹרָה אֹרֹךְ חַיִּים
תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר. מַה כְּתִיב בְּתִרְיָה
לְשִׁמְרָךְ מֵאֲשֶׁת רָע מִחֻלְקַת לְשׁוֹן
נְכָרִיהָ.

וְדָא הוּא סְטָרָא מְסַבָּא, סְטָרָא
אַחְרָא. דְּאִיהִי קִיִּמָּא תְּדִיר קַמִּיהָ
קִדְשָׁא בְּרִין הוּא, לְאַסְטָאָה עַל
חוּבִיהוֹן דְּבָנִי נָשָׂא. וְקִיִּמָּא תְּדִיר
לְאַסְטָאָה לְתַתָּא לְבָנִי נָשָׂא. קִיִּמָּא
תְּדִיר לְעִילָא, בְּגִין לְאַדְפָּרָא חוּבִיהוֹן

וְדָאֵי מְהֵרָה בְּעֵבְרָה הוּא זָה. אֶחָד
אוֹתוֹ לְפָנָיו, וְהִמְשִׁיךְ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה
עַד שֶׁהִתְיַשְׁבָּה רֹחוֹ בְּתוֹכוֹ. מֵאוֹתוֹ
הַיּוֹם וְלֵהֲלָאָה שָׁם עַל רֹחוֹ שֶׁלֹּא
יִרְדֹּף אַחֵר אוֹתָם הֲרַהוּרִים הָרָעִים
וְיִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה לְשִׁמָּה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּשֶׁאֲדָם רוּאָה
שְׂבָאִים אֵלָיו הֲרַהוּרִים רָעִים, יִתְעַסֵּק
בְּתוֹרָה, וְאֵז יַעֲבֹרוּ מִפָּנָיו. אָמַר רַבִּי
אֲלֵעָזָר, כְּשֶׁאוֹתוֹ הֵצִד הָרַע בָּא לְפָתוֹת
אֶת הָאֲדָם, יִמְשֹׁךְ אוֹתוֹ לְתוֹרָה, וְיִפְרֹד
מִפָּנָיו.

בֹּא רֵאָה, שְׁהֵנָּה שְׁנִינִי, שְׁכַּאֲשֶׁר
הֵצִד הָרַע הַזֶּה עוֹמֵד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁטִין עַל הָעוֹלָם מְשׁוּם
מַעֲשִׂים רָעִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֹס
עַל הָעוֹלָם, וְנוֹתֵן עֶצֶה לְבָנֵי אָדָם
לְהִנָּצֵל מִפָּנָיו, וְלֹא יוֹכֵל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם
וְלֹא עַל מַעֲשִׂיהֶם. וּמַה הִיא הָעֶצֶה?
לְהִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, וְנִצּוֹלִים מִפָּנָיו. מִנִּין
לָנוּ? שְׁכָתוֹב (שם ו) כִּי יֵרַם מִצְוָה וְתוֹרָה
אֹרֹךְ יְדֵי חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר. מַה
כְּתוֹב אַחֲרָיו? לְשִׁמְרָךְ מֵאֲשֶׁת רָע
מִחֻלְקַת לְשׁוֹן נְכָרִיהָ.

זֶהוּ צִד הַטְּמָאָה. הֵצִד הָאֲחֵר -
שְׁעוֹמֵד תָּמִיד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַשְׁטִין עַל חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, וְעוֹמֵד
תָּמִיד לְהַשְׁטִין לְמַטָּה לְבָנֵי אָדָם.
עוֹמֵד תָּמִיד לְמַעְלָה כְּדִי לְהַזְכִּיר
חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם וְלְהַשְׁטִין לָהֶם עַל
הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד לֵב

ספר מִזְכָּה הָרַבִּים בְּהִלְכָתָהּ

מֵאֵת הָאֲדָמוֹר מְהֵאֲלָמִין שְׁלִיט"א, שְׁנֵת תש"ס
גוֹדֵל מַעֲלַת שְׁכַר הַמִּזְכָּה אֶת הָרַבִּים

מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

פרק ב

גודל מעלת שכר המזכה את הרבים מש"ס, מדרשים, זוהר הקדוש, ספרי
מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את הרבים, או שנותן
כסף להדפיס.

פתיחה

זיכוי הרבים היא מעלה כל כך גדולה עד כדי כך שכל מה שהרבים עושים
על ידו הרי נחשב כאילו הוא עשאו וזהו "זכות הרבים תלוי בו". שכל
הזכויות שהרבים עושים תלוי במזכה אותם ונזקפין לזכותו. האם דבר כה
נשגב ונעלה ניתן לראות בו דבר של מה בכך הרי אפשר לזכות לזה במחי
יד הלא בכמה דרשות של השפעה, בהוצאותם לאור של כמה חיבורים של
יסודות היהדות כגון: על עניני שמירת שבת, כשרות, טהרת המשפחה,
תפילין, מזוזות, ועוד, ולהפיצם על פני תבל, שבדרך זו אפשר להגיע לכל
יהודי העולם להסביר להם את מוצאם את מעלתם כעם הנבחר עם סגולה
וגוי קדוש, להזכיר לכל אחד ואחד מקור שרשו, שנשמתו שה' נפח בקרבו
חצובה מתחת כסא כבודו, והיא חלק אלקי ממעל, והוא מבחר היצורים, ולכן
אין שווה להתנתק מעמו עם הנצחי, מאלקי הנצח, ומתורת הנצח ולהחליפם
בעולם עובר ושוא, בדברים כאלו והדומה להם הנכנסין ללב, ועל ידי הוצאות
קטנות כאלו הקדשת או תרומת זמן מה, כל אחד ואחד יכול להיות נטפל
לעושי מצוה, ולהיות ממזכי הרבים למנוע 7 מיליוני יהודים מלהטמע לבין
הגויים, למנוע מאחיק היקרים התועים וטועים מחמת חסרון ידיעתם מלתת
כתף סוררת לעם ישראל, ובכך כל הזכויות שיעשו והתוצאות שיצאו מזה
יהי' נזקף לזכות של המזכה אותם, ולא עוד שבזכות זו לא יבוא לא לידי
חטא ולא לידי הרהור חטא, ויהיה נחשב כאילו בראו, ועוד ועוד להרבה יקר
וגדולה ומעלות בתורה ויראת השם, ולחלק בגן עדן לאין שיעור וערוך,

ואפילו אם היו צריכים להוציא הוצאות רבות וגדולות לאין שיעור והיו צריכים להקדיש ולהקריב הרבה זמן, היא מן החובה של תורה ומן ההלכה הברורה שמושבעים ועומדים אנו מהר סיני לערוך מערכה זו שהיא מערכות אלקים חיים, ושאין שום יהודי שבעולם שיוכל להפטר ממנה, בתירוץ של אין כסף לאדון זה, או תירוץ של אין זמן, ולא יעלה אפילו על המחשבה ששייך לומר שסיבות אלו יהי' עיכוב, חס מלומר כן. ומה עוד שבו בזמן שבעסק הזה כל השקעה בזה היא אפס שבאפס לעומת הרווחים העצומים בזה ובבא, בגשמיות וברוחניות הקרן קיימת לנצח, והפירות אוכלים בעולם הזה, ובפרט שעצם ההשקעה הוא דבר של מה בכך ולא שייך בזה סיכון הכי קטן של הפסד רק כל כולה רווחים בטוחים זכויות וזכויות לדורי דורות, כי כל הפירות והתוצאות במצוות ובמעשים טובים שיעשו גם הדורות שיצאו מהניצול משמד הרוחני, וכל מה שיעשו הדורי דורות אחריו שייכים לזה שזיכוהו בכך, ומי פתי לא יסור הנה להתחבר לקבוצת המזכים כי לא שייך לומר בשום פנים ואופן בזה שכסף יהיה עיכוב ויהיה נחשב במצוה כל כך רבה ועצומה.

בספר פלא יועץ¹ וזה לשונו: הנה מאחר שעל הרוב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בעין יפה ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו' והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השם יתברך ודוק ותשכח שכמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעתו כו', אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו' מה טוב חלקו קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא, וגם העולם הזה כו', עד כאן לשונו.

הגע בעצמך אם בכדי להדפיס ספר שיש בזה זיכוי הרבים המצוה כה רבה וגדולה, והזכויות הן כה גדולות ומרובות ואין לכסף שיהא נחשב בזה, מה נענה אבתריה בזמן שכל מטרתינו וכל עבודתינו הוא להציל נשמות תועות שנתערבו לבין הגויים רחמנא ליצלן, למנוע מעם ישראל להיטמע בין הגויים ולהיות כגויי העולם חס ושלוש, ולהציל את העם כולו משמד ומטמיון על ידי הדפסת ספרי יסודות היהדות לשלוח להם, ועל ידי כך להגיע אליהם מז. ערך "דפוס".

ולדבר אל לבם האם בכלל שייך לומר בזה תירוץ של כסף, של זמן, של ניצול ההשפעה לאלה שיש בכוחם להשפיע על הזולת שיצאו למערכה, בוודאי וק"ו וב"ב של ק"ו שלא, ועל כל יהודי ויהודי באשר הוא יהודי ועומד ומצווה על הצלת גופות ונפשות במקום סכנה, בוודאי שהוא עומד ומצווה על הצלת נשמות שלא ירדו לטמיון רוחני כשם שגדול המחטיאו יותר מן ההורגו כך, גדול המזכהו יותר מהמצילו, וזכויותיו ורווחיו יותר גדולות ומרובות בגשמיות וברוחניות בזה ובבא לעד ולדורי דורות לנצח. ועל כל אחד ואחד מישראל להתעורר בלהבת אש להטות שכם לקחת יד וחלק בגוף בנפש בזמן בממון ככל אשר לא-ל ידו וכל מה שיפעל בזה הוא אך ורק לטובת עצמו ונשמתו ונפשות ביתו שבזכות המצוה הרבה לא יבוא הנגע חס ושלוש לביתם וינצלו מכל פגעי הזמן בעזה"ת.

כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו

א. איתא במשנה"י כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו. משנתינו באה ללמד, מה רב שכרו של המזכה את הרבים, ומה גדול עונשו של המחטיא את הרבים.

כל המזכה את הרבים - שמלמדם תורה ומוסר, ומדריכם בדרך ישרה, אין חטא בא על ידו - שמן השמים מונעים אותו מלהיכשל בחטא, שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן. (גמרא מסכת יומא דף פ"ז עמוד א')

וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה

ב. וכל המחטיא את הרבים - שמסית בני אדם לעבירה, ומתעה אותם מן הדרך הישרה, אין מספיקין בידו לעשות תשובה - אין מסייעים לו מן השמים שיהא סיפק בידו לעשות תשובה, שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם. (שם)

והרמב"ם פירש: שוללים ממנו את הבחירה החפשית, ומונעים אותו מלעשות תשובה, כדי שיבוא עליו עונשו הראוי לו.

וכן מובא באבות דרבי נתן (פרק מ'), "כל המזכה את הרבים, אין מגלגלים עבירה על ידו, שלא יהיו תלמידיו נוחלים העולם הבא והוא יורד לשאול, שנאמר (תהלים טז, י), "כי לא תעזוב נפשי לשאול, לא תתן חסידיך לראות שחת", כלומר לא תעזוב נפשי לבוא לידי עבירה, שאלך אל שאול, יז. אבות פרק ה משנה י"ח.

ולא תתן חסידך - תלמידי שזכו על ידי, והם בגן עדן - שיראוני בשחת.

וכל המחטיא את הרבים, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, כדי שלא יהיו תלמידיו יורדים לשאול והוא נוחל העולם הבא, שנאמר (משלי כח, יז), "אדם עשוק בדם נפש, עד בור ינוס אל יתמכו בו", כלומר מי שנתחייב בנפש שנאבדה על ידו, אל יתמכו בו שלא יפול, אלא מניחים אותו, ויפול בבור הגיהנם.

משה זכה וזכה את הרבים, זכות הרבים תלויה בו, שנאמר (דברים לג, כא) "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל"

ג. משה זכה - שהגיע לתכלית השלימות האנושית בחכמה ובמעשה, וזיכה את הרבים - שלימד את ישראל תורה ומצוות והורה להם הדרך להיות עם סגולה, ולכן זכות הרבים - שמקיימים את המצוות, תלויה בו - כאילו הוא קיים עמהם כל אותן המצוות, שנאמר: "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל" - כלומר שהשלים וקיים כל התורה, הוא וכל ישראל עמו.

ירבעם חטא והחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו, שנאמר (מלכים א טו, ל) "על חטאות ירבעם (בן-נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל"

ד. ירבעם חטא - שעשה עגלי זהב ואמר לבני ישראל: "רב לכם מעלות ירושלים הנה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" (מלכים א יב, כח), והחטיא את הרבים - שהשתחוו לעגלים ועבדו עבודה זרה, חטא הרבים תלוי בו - כאלו הוא עשה את כל החטאים שעשו ישראל, שנאמר: "על חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל" - לא כתוב "על חטאות ירבעם וישראל" אלא "על חטאות ירבעם אשר חטא ואשר החטיא", מכאן שהכל תלוי בירבעם.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

המשך מכתב הרב שלום יהודה גראס

וכתב עוד שם (חלק א' דף י"ד עמוד ד'), על מאי דאמר רשב"י עליו השלום "אנא
שכיח בעלמא, דהא בחיי לא יתיב עלמא בצערא" (זהר בראשית דף רכח.), וזה
לשוננו: מזה תבין דהלומד בזהר ישן וחדש ותקוני הזהר בקביעות ורגילות
מבטח לו דיגן עליו דגדולים צדיקים במיתתו... ועין סדר יתרו (דף ס"ח.) מ
שפכת הרמ"ז (רבי משה זפוטא) דאם אינו לומד בזהר הקדוש יכסיפו לו בעולם
הבא, יעין שם, ועוד יתרה על זאת דברי מורנו רבי חיים ויטאל זי"ע, וזה לשוננו:
אמר עוד (ימיה ד כד): "וכל הגבעות התקלקלו", כי הגבעות הם התלמידים
חכמים הבחורים הנקראים גבעות אצל בחינות ההרים הנזכר, הנה הגבעות
אלו נתקלקלו לגמרי, כי בראות התלמידים הקטנים את הגדולים ההרים
הרמים רודפים יומם ולילה אחרי הפשטים ואינם עסוקים בחכמה הזאת ואינם
יודעים כי מיראתם לכנס בה הם נמנעים מלהתעסק בה כנזכר, ועל כן גבעות
אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש
לכפר בחכמת האמת, ואומרים שאין בתורה אלא פשטיה ולבושיה בלבד על
דרך הנזכר לעיל בפרשת בהעלתה, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם
הבא כנזכר שם בזהר. וכבר נתבאר למעלה הסבה כי תורת עולם הבא איננה
כפשטה רק עד שם עוסקים ברוי התורה וסודותיה, וזה שלא בחר בה ולא טרח
בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר "הנה עבדי יאכלו ואתם
תרעבו" וגו' (אור הזהר דף 394).

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר, אין לנו אלא
לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אומץ וכח וחזק בעבודתם
הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר
יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות
חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא לאוקמא שכינתא מעפרא.

ועוד למדנו מורנו הרמח"ל אגרת ט"ו (רמח"ל לרב"ר) וזה לשוננו: ואודיעה בזה
סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לה ומצאנוה כל הדברים האלה וכו' ושבת
עד השם אלהיה" וכו' (דברים ד, ל), דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס

ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ו, ואז נדחקים ישראל דוחק אחר דוחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה.), אף באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה, ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה. והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא - בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח. (אגרות רמח"ל אגרת ט"ו, רמח"ל לרב"ד).

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר מצוי לכל אדם בכל קצוות תבל, וכפי הנראה שזו פונת הדברים, שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של משיח, כלומר בדורנו אנו, וכקריאת כל גדולי הדור את הצבור ללמוד בספר הזהר דוקא בתקופה זו. ואמרו רבותינו, שזכנו שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. ומלבד כחו של ספר הזהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות. (אגרות רמח"ל אגרת ט"ו, רמח"ל לרב"ד).

וידרשו דורשי רשומות ... וגם מי שאינו מבין, נרמז לו, דאף על גב שאדם הוא כבהמה ואינו יודע לקרות, עם כל זה משמא יכפלו לו שכרו. ויש רמז בפסוק (תהלים לו ז) 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה', דתבות 'תושיע הוי"ה' עם התבות ושתי כוללים של תבות יעלו כמספר תבות 'זה"ר תקוני"ם' בדקדוק צ"ח. (הקדמת המוציאים לאור ספר התקונים דפוס ליוורנו)

ואמרו חז"ל במשנה מסכת סנהדרין (פרק י' משנה א') כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצח מטעי

מעשה ידי להתפאר. "חל"ק" ראשי תבות "חזק למוד קבלה", ללמדנו שכל ישראל יש חלק בזהר הקדוש, ועוד, שעל ידי למוד הקבלה - ספר הזהר הקדוש יזכו לעולם הבא, [ראה לעיל] ועוד "חלק" גימטריה "צמח" דעל ידי זה נזכה ל"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וקרנו תרום "בישועתך" - בישועתך - גימטריה [עם האותיות] "תש"ע גאולה". ולפי זה מובן מה שכתב מורנו רבי חיים ויטאל זי"ע, דכל חלקו בעולם הבא תלוי בלמוד זה, ועוד כתב הרמ"ז (רבי משה זכותא) דאם אינו לומד בזהר הקדוש יכסיפו לו בעולם הבא, יעין שם,

נשאר לנו איפה לברככם, הוסיפו לעשות חיל להרבות חילים לקודשא בריך הוא ואוריתא, ויהי הברכה במעשי ידיכם עד אשר תשלם כל המלאכה, להביא את העולם לשלמותו האמתית, ויהי שם ה' שלם והכסא שלם ותכון מלכותו לעד בביאת מלכנו ומשיחנו במהרה בימינו אמן. וכדאי הוא רש"י, התנא האלקי זכותו יגן עלינו אמן, לפטר את כל העולם כלו מן הדין ולקרב את הגאולה, ועינינו תחזינה בהגלות נגלות אור השם ומלאה הארץ דעה את השם בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

שלום יהודה גראס
אבדק"ק עטרת ישעיה האלמין בית שמש

מאמרים קצרים על גודל המכשול של האוכל מאכלות אסורות

- ◀ כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ◀ מי שלא נזהר במאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ◀ אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודינן אותו לאחר מיתתו כאדם מגועל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"א).
- ◀ ומדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטומאה שורה עליו (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ◀ ונעשה פני חיה רעה (זוהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).

המשך סיפורי הזוהר מעמוד כד

דבני נשא, ולאסטאה לון על
עובדיהון. ובגין דאתיהיבו ברשותיה,
כמה דעבד ליה לאיוב.

וכן קיימא עלייהו לאסטאה
דישראל ולאדפרא חוביהון בכל
מה דעבדו, באיננו זמנין דקדשא
ברין הוא קיימא עלייהו בדינא.
כדין קאים לאסטאה לון ולאדפרא
חוביהון. וקדשא ברין הוא חס
עלייהו דישראל, ויהב לון עיטא
לאשתזבא מניה. ובמה, בשופר
ביומא דראש השנה, וביומא דכפורי
בשעיר המשתלח דיהבין ליה, בגין
לאתפרשא מניהו, ולאשתדלא
בהוא חולקיה, והא אוקמוה.

תא חזי, מה כתיב, (משלי ה) רגליה
ירדות מות שאל צעדיה יתמכו.
וברזא דמהימנותא מה כתיב, (משלי
ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה
שלום. ואלין אינון ארחין ושבילין
דאורייתא, וכלא חד. האי שלום
והאי מות, וכלא הפיכו דא מן דא.

זכאה חולקהון דישראל, דאינון
מתדבקין ביה בקדשא ברין
הוא כדקא חזי, ויהיב לון עיטא
לאשתזבא מכל סטרין אחרנין
דעלמא. בגין דאינון עמא קדישא
לאחסותיה וחולקיה, ועל דא יהיב
לון עיטא בכלא. זכאין אינון בעלמא
דין, ובעלמא דאתי.

מעשיהם, ומשום שנתנו ברשותו,
כמו שעשה לו לאיוב.

וכן עומד עליהם להשטין את
ישראל ולהזכיר חטאיהם בכל מה
שעשו באותן הפעמים שהקדוש ברוך
הוא עומד עליהם בדין, אזי עומד
להשטין להם ולהזכיר חטאיהם,
והקדוש ברוך הוא חס על ישראל
ונותן להם עצה להנצל ממנו, ובמה?
בשופר, ביום של ראש השנה, וביום
הכפורים בשעיר המשתלח שנותנים
לו, כדי להפרד מהם ולהשתדל
באותו החלק שלו, והרי בארוה.

בא ראה מה כתוב, (שם ה) רגליה
ירדות מות שאל צעדיה יתמכו.
ובסוד האמונה מה כתוב? (שם
ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה
שלום. ואלו הם דרכי ושבילי התורה,
והכל אחד. זה שלום וזה מות, והכל
הפוכים זה מזה.

אשרי חלקם של ישראל שנדבקים
בקדוש-ברוך הוא פראוי ונותן להם
עצה להנצל מכל הצדדים האחרים
של העולם, משום שהם עם קדוש
לנחלתו וחלקו, ועל כן נותן להם עצה
בכל אשריהם בעולם הזה ובעולם
הבא.

